

Saker meldt til Fagetisk Råd i Den katolske kirke.

Av Lennart Persson.

Vi skal gå videre med to litt korte rapporter før vi tar pause. Og den første er en liten rapport ifra Den katolske kirke, som gjelder saker meldt til Fagetisk Råd i år, ifra april til ut september i 2010. Bakgrunnen for denne rapporten det er de store medieoppslagene som var i april. Hensikten med dette å belyse hva det er som skjer når det blir mye fokus, og når det som i dette tilfellet også blir oppfordret til, å melde saker til kirkesamfunnet.

Det totalt 22 henvendelser som har kommet inn til Fagetisk Råd. De er nokså forskjellige og jeg har prøvd å gruppere dem litt. Det er seks henvendelser som er bekymringsmeldinger hvor det er lite eller ingen konkrete opplysninger knyttet til hvem som er utsatt eller hvem man mistenker har begått overgrep. Så det er en forholdsvis stor del av henvendelsene. Så er det fem hendelser som handler om det man har kalt grensekrenkende oppførsel. Og i denne sammenhengen her så er det en del av de som handler om det man har oppfattet som homoseksuelle tilnærminger i forhold til voksne. Så er det en kategori hvor en har satt inn syv av henvendelsene som handler om seksuelle overgrep mot barn. Det er både overgrep som man mistenker har blitt begått av ansatte i kirken og noen andre sammenhenger. Så ser dere at det også handler om overgrep mot voksne. Det er tre av henvendelsene som har gjelt mistanke eller da varsel av voldtekt eller voldtektsforsøk mot voksne. Og så er det en henvendelse hvor det handler litt generelt om overgrep, men hvor det er uklart om det handler om seksuelle overgrep.

Så det er altså totalt 22 henvendelser som har kommet inn. Er det mye eller lite? Det kan man spørre seg. Det er jo ganske mye ut fra den erfaring som vi har i Kirkens Ressurssenter når det blir oppslag i media. Nå er det også i dette tilfellet sånn at man gikk ut ganske sterkt og oppfordret folk til å melde inn saker. Hvis vi skal se nærmere på de sakene som er kommet inn, så kan man se at mange av sakene er for lite konkrete til å kunne følges opp. Det betyr at mennesker har tatt ansvar og meldt inn bekymring også der man ikke har visst veldig mye om tilfellet. Og det får man jo si at er flott, men det blir vanskelig å følge opp for den som skal ta ansvar. Det som også kan sies og som jeg synes er interessant er at mange av sakene ligger langt tilbake i tid, 50 til 60 år tilbake, og at det gjelder særlig når det har vært meldt om seksuelle overgrep mot barn. Da kan man spørre seg hva det betyr? Betyr det at overgrep var mer vanlig for 50-60 år siden eller kan det være andre forklaringer? Jeg tenker at det også handler om at det ofte tar lang tid for den som har vært utsatt å kunne identifisere sin erfaring som en overgrepserfaring. Og det tar også ofte lang tid før man har den tilliten til seg selv og til kirkesamfunnet om at dette vil bli tatt på alvor. Men når det gjelder håndtering så har det jo selvfølgelig betydning at sakene som kommer opp er ganske gamle.

Til sist har jeg også tatt med at av de 15 sakene hvor offeret er kjent, så gjelder syv saker mindreårige og åtte saker voksne. Det er en ganske jevn fordeling. Jeg har tatt med et sitat ifra Fagetisk Råd til avslutning hvor de sier at de sakene som har et kjent offer som ennå lever og en kjent gjerningsperson selv om vedkommende er død, vil Fagetisk råd fortsatt følge opp i den grad og på den måten vedkommende selv ønsker det. Det var det jeg skulle si om denne

lille rapporten om et rykende ferskt materiale som er interessant på mange måter og som gir oss noen tanker og refleksjoner om hva det er som skjer når det blir stort fokus på saker i media.